17.09.2012 г. / 04:53:52

Вяра

30.09 по еретическия, †17 септември по православния календар - Св. мъченици Вяра, Надежда, Любов и майка им София. Св. мъченица Агатоклия. Св. мъченица Теодотия

Страдание на светите мъченици Вяра, Надежда и Любов и майка им София († ок. 137 г.)

При царуването на император Адриан в Рим живеела една вдовица, по рождение италианка, на име София, което в превод означава премъдрост. Тя била християнка и съобразно с името си водела благоразумен живот - по онази премъдрост, която възхвалява апостол Иаков:

"*А мъдростта, която иде отгоре, е първом чиста, после мирна, снизходителна, отстъпчива, пълна с милосърдие и с добри плодове, безпристрастна и нелицемерна*" (Иак. 3:17)*.

* Апостолът сравнява земната, светската, мъдрост и мъдростта,"която иде отгоре", тоест от Бога, като посочва свойства на Божествената: тя е свободна от

всякаква греховност и страстност, обича мира и умиротворява всякаква вражда; за да не наруши мира, тя кротко понася всякаква несправедливост, в нея няма страст към споровете и пренията и дори в другите се стреми да потисне тази страст с покорност (отстъпчивост); тя е пълна с милосърдие и добри дела. Бел.ред.

В честното си съпружество София родила три дъщери, на които дала имената на трите християнски добродетели: първата нарекла Вяра, втората - Надежда, а третата - Любов. Пък и какво друго е можела да роди християнската премъдрост, освен угодни на Бога добродетели? Скоро след раждането на третата дъщеря София изгубила съпруга си. Останала вдовица, тя продължавала да живее благочестиво, угаждайки на Бога с молитва, пост и милостиня. Тя възпитавала дъщерите си като премъдра майка: стараела се да ги научи да проявяват в живота онези християнски добродетели, чиито имена носели.

Децата растели, растели в тях и добродетелите. Те вече добре познавали пророческите и апостолските книги, свикнали да слушат внимателно поученията на наставниците, прилежно се занимавали с четене, били усърдни в молитвата и домашните трудове. Подчинявайки се на своята света и богомъдра майка, те преуспявали във всичко и възлизали от сила в сила. И тъй като били необикновено красиви и благоразумни, скоро всички започнал да им обръщат внимание.

Слухът за тяхната премъдрост и красота се разпространил из целия Рим. Чул за тях и началникът на областта Антиох и пожелал да ги види. Но още щом ги зърнал, се убедил, че са християнки, защото не желаели да скриват вярата си в Христа, не се съмнявали в надежда на Него и любовта им към Него не

отслабвала. Открито пред всички те прославяли Христа Господа и се гнусели от богомерзките езически идоли.

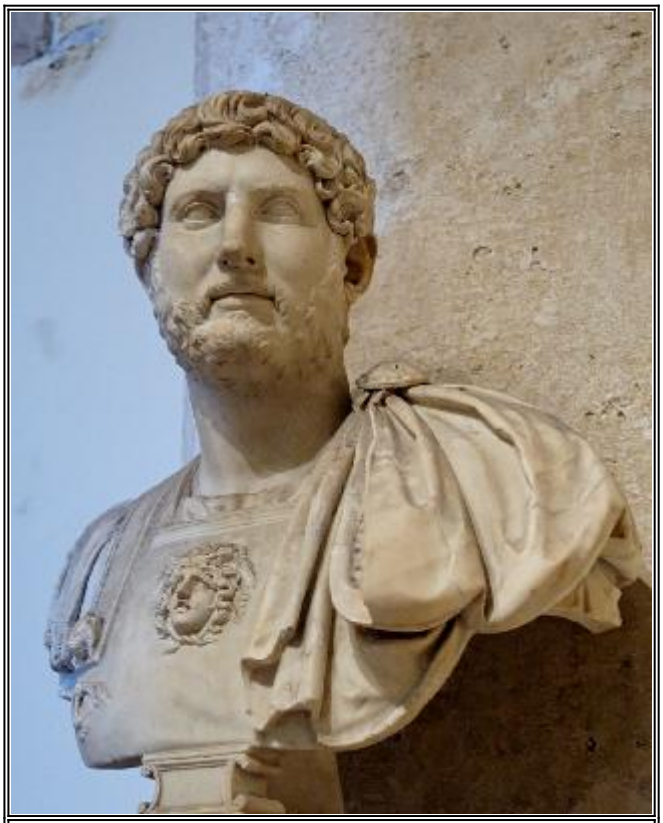

Скулптурен портрет на император Адриан, Капитолийски музей

За всичко това Антиох известил цар Адриан и той побързал да прати слугите си, за да доведат девиците при него. Изпълнявайки царската заповед, слугите отишли в дома на София.Там видели, че тя поучава дъщерите си и й съобщили, че царят я вика заедно с тях. Те разбрали с каква цел ги призовава царят и се обърнали към Бога с такава молитва:

- Всесилни Боже, направи с нас според святата Си воля. Не ни оставяй, но ни прати Своята помощ, за да не се уплашат сърцата ни пред гордия властник, за да не се побоим от страшните му мъчения и да не се ужасим от смъртта. Нека нищо да не ни отвърне от Тебе, нашия Бог.

Като възнесли молитва и се поклонили на Господа Бога, четирите жени - майката и дъщерите, се хванали за ръце

подобно на сплетен венец и тръгнали при царя. Те често вдигали очи към небето и със сърдечни въздишки и тайна молитва се оставяли на помощта на Онзи, Който е заповядал: "Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият" (Мат. 10:28). Когато стигнали в царския дворец, те се осенили с кръстно знамение и казали:

- Помогни ни, Боже, Спасителю наш, за прослава на Твоето свято Име.

Въвели ги в двореца и те застанали пред царя, който горделиво седял на своя трон. Щом го видели, те му въздали подобаващите почести, но застанали пред него без никакъв страх, без да трепне лицето им, с мъжество в сърцето и гледали с весел взор, като че били повикани на пир. С такава радост те се явили за мъчения заради своя Господ.

Като видял техните благородни, светли и безстрашни лица, Адриан започнал да разпитва от кой род са, как се наричат и каква е вярата им. Премъдрата майка отговаряла така благоразумно, че всички присъстващи се учудвали на ума й. Като споменала кратко за произхода и името си, света София започнала да говори за Христа, Чийто произход не може никой да обясни*, но на Името Му трябва да се покланя всеки род (Фил. 2:10)**. Тя открито изповядала вярата си в Сина Божий и като се нарекла Негова рабиня, прославяла Името Му.

* "Но рода Му кой ще обясни" е казано в книгата на пророк Исаия (53:8), тоест произхода или рождението на Иисус Христос - Неговото предвечно рождение от Бог Отец и временно от Пресвета Дева Мария - никой не може да изобрази достойно. Тази велика тайна не е открита напълно дори за ангелите (виж 1Петр. 1:12). Бел.ред.

** Тук се разбира името Син Божий, заради което на Христос трябва да се покланят всички небесни и земни същества, дори

обитателите на преизподнята, злите духове. Бел. ред. .

- Аз съм християнка - обявила тя, - ето скъпоценното име, с което мога да се похваля.

При това казала, че и дъщерите си е приготвила за Христа, за да запазят нетленната си чистота за нетленния Жених - Сина Божий.

Като видял пред себе си толкова мъдра жена, царят не пожелал да започва дълга беседа с нея и да я съди, а отложил делото за друго време. Той пратил света София и дъщерите й при една знатна жена на име Паладия и й поръчал да ги наблюдава, а след три дни да ги доведе при него на съд.

В дома на Паладия София имала достатъчно време да поучи дъщерите си и ден и нощ ги утвърждавала във вярата с вдъхновени от Бога слова.

- Възлюбени мои дъщери - казала им тя, - днес е времето на вашия подвиг, дойде денят, в който ще станете невести на вашия безсмъртен Жених и сега според вашите имена трябва да покажете твърда вяра, несъмнена надежда и нелицемерна и вечна любов. Настъпи часът на вашето тържество, когато с мъченически венец ще се венчаете за възлюбения си Жених и с голяма радост ще влезете в пресветлия Му чертог. Дъщери мои, заради тази чест от Христа не жалете вашата млада плът, не жалете красотата и младостта си за Най-Прекрасния сред синовете човешки, не скърбете, че ще се лишите от временния живот заради вечния. Защото вашият небесен възлюбен, Иисус Христос, е вечното здраве, неописуемата красота и вечният живот. И

когато телата ви заради Него бъдат измъчвани до смърт, Той ще ги облече в нетление и раните ви ще направи светли, като звездите на небето. Когато в мъките красотата ви бъде отнета заради Него, Той ще ви украси с небесна красота, която човешко око не е виждало. Когато се лишите от временния живот, като положите душите си за своя Господ, Той ще ви награди с безконечен, в който ще ви прослави вовеки пред Своя Небесен Отец и пред светите Си ангели, и всички небесни сили ще ви нарекат невести и изповедници Христови. Ще ви възхвалят всички преподобни, за вас ще се възрадват мъдрите деви и ще ви приемат в общение. Скъпи мои дъщери! Не допускайте да ви съблазнят с вражеските прелести, защото мисля, че царят ще ви обсипва с ласкателства и ще обещава големи дарове, ще ви предлага слава, богатство и почести, цялата красота и сладост на тленния и суетен свят. Но вие не пожелавайте нищо от това, защото всичко то изчезва като дим, отвява се като прах от вятъра, изсъхва като трева и цвят и се превръща в пепел. Не се плашете, когато видите страшните мъчения, защото като пострадате малко, ще победите врага и ще възтържествувате вовеки. Вярвам в моя Бог Иисус Христос, вярвам, че няма да ви остави да страдате в Негово име, защото Сам е казал: "Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще пожали ли сина на утробата си? Но, ако би и забравила тя, Аз няма да те забравя" (Ис. 49:15.). Той неотстъпно ще пребивава с вас във всички ваши мъки, ще гледа подвизите ви, ще укрепява немощите ви и ще ви приготви за

награда нетленен венец. О, прекрасни мои дъщери! Спомнете си болката ми при вашето раждане, спомнете си трудовете, с които ви откърмих, спомнете си думите, с които ви учех на страх Божий, и утешете майка си в старостта с добро и мъжествено изповядване на вярата в Христа. За мен ще е тържество, радост, чест и слава сред вярващите, ако се удостоя да се нарека майка на мъченици, ако видя вашето доблестно търпение заради Христа, твърдото изповядване на Неговото свято Име и смъртта за Него. Тогава душата ми ще се възвесели, духът ми ще се възрадва и старостта ми ще се укрепи. И вие наистина ще бъдете мои дъщери, ако послушате наставленията на майка си, ако стоите за своя Господ дори до кръв и умрете с усърдие за Него.

Като изслушали с умиление наставлението на майка си, девиците усетили сладост в сърцата и се радвали духом, очаквайки мъченията така, както биха очаквали брачния час. Защото като свети клонки от свят корен те с цялата си душа желаели онова, към което ги наставлявала премъдрата им майка София. Те възприемали със сърцето си всички нейни думи и се приготвяли към подвига на мъченичеството, сякаш се стягали за светлия чертог, ограждайки се с вяра, укрепявайки се с надежда и възпламенявайки се с огъня на любовта към Господа. Ободрявайки и подкрепяйки се една друга, те обещали на майка си с Христовата помощ да изпълнят душеполезните й съвети.

На третия ден ги довели при беззаконния цар на съд. Като си мислел, че те ще се вслушат в съблазнителните му думи, той започнал да ги увещава:

- Деца! Като виждам вашата красота и щадя младостта ви, съветвам ви като баща: поклонете се на боговете, властелините на вселената, и ако ме послушате и изпълните заповяданото, ще ви нарека свои дъщери. Ще призова началниците, управителите и всички мои съветници и пред тях ще ви обявя за мои деца и от всички ще получите похвала и почести. Ако не ме послушате и не изпълните повелята ми, ще си причините голямо зло и ще огорчите стариите на майка си, а самите вие ще погинете, докато бихте могли да се веселите и да живеете безгрижно и радостно. Защото ще ви предам на жестока смърт и като смажа членовете и телата ви, ще ги хвърля на кучетата и всички ще ви тъпчат. И така, заради вашето собствено благо ме послушайте, защото ви обичам и не само не искам да погубя вашата красота и да ви лиша от живота, но бих искал да съм ви като баща.

Но светите деви в един глас и единодушно му отговорили:

- Наш отец е Бог, Който живее на небесата. Той се грижи за нас и нашия живот и помилва душите ни. Искаме Той да ни обича и да сме истински Негови деца. На Него се покланяме и пазим повеленията и заповедите Му, а на твоите богове плюем и не се страхуваме от твоите заплахи, защото желаем само да пострадаме и понесем горчиви мъки заради най-сладкия Иисус Христос, нашия Бог.

Като чул от тях този отговор, царят запитал майка им как се наричат дъщерите й и на колко са години.

Света София отговорила:

- Името на първата ми дъщеря е Вяра и тя е на дванадесет години. Втората е Надежда и е на десет, а третата - Любов, е само на девет години.

Царят бил премного учуден, че на такава невръстна възраст девиците притежават мъжество и разум и могат да му отговарят така. Той започнал да принуждава всяка една към своето нечестие и отначало се обърнал към най-голямата сестра Вяра:

- Принеси жертва на великата богиня Артемида!

Но тя отказала. Тогава царят наредил да свалят дрехите й и да я бият. Мъчителите немилосърдно й нанасяли удари и викали:

- Послужи на великата богиня Артемида!

Но Вяра мълчаливо понасяла страданията, като че ударите се сипели не върху нейното, а върху чуждо тяло. Като не постигнал успех, мъчителят заповядал да отрежат зърната на девическите й гърди. Но от раните вместо кръв изтекло мляко. Всички, които наблюдавали мъчението, се дивели на чудото и на търпението на мъченицата. И тайно укорявали царя за неговото безумие и жестокост, като казвали:

- С какво е съгрешила тази красива девойка и за какво страда така? О, горко на безумието на царя и зверската му жестокост, която безчовечно погубва не само старците, но и малките деца.

След това донесли желязна решетка и я поставили на силен огън. Когато тя се нагорещила и захвърчали искри, сложили върху нея светата девица Вяра. Два часа лежала тя на нея и като се молела на своя Господ, не пострадала ни най-малко, с което изумила всички. После била хвърлена в котел, пълен с кипяща смола и масло, но пак останала невредима и седяла сякаш в прохладна вода, възпявайки Бога. Мъчителят недоумявал какво още да направи с нея, за да я отвърне от Христовата вяра и затова я осъдил на посичане с меч.

Като чула присъдата си, света Вяра се изпълнила с радост и казала на майка си:

- Помоли се за мене, майко, за да се свърши шествието ми и да стигна желания край, да видя възлюбени Господ и Спасител мой и да се насладя на вида на Неговото Божество.

А на сестрите си казала:

- Помнете, любезни мои сестри, на Кого сме дали обет, Кого сме избрали за свой Жених. Вие знаете, че сме запечатани със светия кръст на нашия Господ и трябва вечно да Му служим, затова нека да претърпим докрай. Една и съща майка ни е родила, тя ни е възпитала и ни е учила, затова трябва да приемем еднаква кончина. Като едноутробни сестри трябва да имаме една воля. Нека стана пример за вас, за да ме последвате и вие при призоваващия ни Жених.

После целунала майка си, прегърнала и целунала сестрите си и тръгнала към меча. **А майката не скърбяла за дъщеря си, защото любовта към Бога победила в нея сърдечната печал и майчината жалост към децата. Тя се съкрушавала само да не би някоя от дъщерите й да се уплаши от мъките и да отстъпи от своя Господ.**

Тя казала на Вяра:

- Аз съм те родила, дъще моя, и заради теб съм понесла болка. Но ти ми въздаваш за това с благо, като умираш за името Христово и проливаш за Него кръвта, която прие в моята утроба. Иди при Него, възлюбена моя, и обагрена в кръвта си като облечена в багреница, застани прекрасна пред очите на твоя Жених, помени пред Него бедната си майка и се помоли за сестрите си, за да ги укрепи Той в същото търпение, което проявяваш ти.

След това отсекли главата на света Вяра и тя преминала при своя Глава Христос Господ. Майка й прегърнала нейното многострадално тяло, целувала го, радвала се и славела Христа Бога, приел дъщеря й в небесния Си чертог.

Тогава нечестивият цар призовал другата сестра - Надежда, и й казал:

- Любезно дете мое! Послушай съвета, който ти давам, защото те обичам като баща - поклони се на великата Артемида, за да не загинеш и ти като по-голямата си сестра. Видя тежките й мъки, видя страшната й смърт - нима и ти искаш да страдаш така? Повярвай, дете мое, че щадя младостта ти и ако послушаш заповедта ми, ще те обявя за своя дъщеря.

Света Надежда отговорила:

- Царю! Не съм ли сестра на онази, която умъртви? Не съм ли родена от същата майка? Не съм ли закърмена със същото мляко и не съм ли приела същото кръщение, като моята свята сестра? **Расла съм заедно с нея и от същите книги и същото наставление съм се научила да познавам нашия Бог и Господ Иисус Христос, да вярвам в Него и само на Него единия да се покланям.** Не мисли, царю, че постъпвам и мисля другояче, отколкото сестра ми Вяра - не, аз искам да вървя по стъпките й. Не се бави и не се опитвай да ме убедиш с много думи, но пристъпи към делото си и ще видиш, че съм единомислена с нея.

Като чул този отговор, царят я предал на мъчения.

Царските слуги я съблекли, както Вяра, и дълго я били без никаква жалост, докато не се изморили. Но тя мълчала, сякаш изобщо не усещала болка, и поглеждала само майка си, която стояла край нея. Блажената София мъжествено гледала

страданието на дъщеря си и молела Бога да й дарува голямо търпение.

По заповед на беззаконния цар света Надежда била хвърлена в огъня, но останала невредима, подобно на тримата момци, и прославяла Бога. После я окачили на едно дърво и стъргали тялото й с железни куки. От тялото й падали парчета и кръвта се леела като поток, но **от раните се носело чудно благоухание и на лицето й, светло и озарено с благодатта на Светия Дух, сияела усмивка**. **Света Надежда укорявала мъчителя, че не му е по силите да победи търпението на една малолетна девойка.**

- Христос е моята помощ - казвала тя, - и аз не само не се страхувам от мъчението, но го желая като райско наслаждение - така приятни са страданията заради Христа. А тебе, мъчителю, те очакват мъки в геената огнена заедно с бесовете, които почиташ като богове.

Тези думи още повече разгневили царя и той наредил да напълнят един котел със смола и масло, да го запалят и да хвърлят светицата в него. Но когато слугите понечили да изпълнят заповедта му, котелът изведнъж се разтопил като восък, а смолата и маслото се разлели и изгорили всички наоколо. Така чудодейната Божия сила не оставила света Надежда.

Макар и да виждал всичко това, гордият мъчител не поискал да познае истинския Бог, защото сърцето му било помрачено от бесовска прелест и пагубни заблуждения. Но осмян от невръстната девойка, той изпитвал голям срам. И тъй като не искал повече да понася този позор, накрая осъдил светицата на посичане с меч. А тя, като чула за скорошната си кончина, с радост се приближила до майка си и казала:

- Майко! Мир да те съпътства, бъди здрава и поменувай дъщеря си.

А майка й я прегърнала и целунала с думите:

- Дъще моя Надеждо! Благословена си от Господа, Вишния Бог, че на Него се надяваш и заради Него проливаш кръвта си. Иди при сестра си Вяра и заедно се нея застани пред твоя Възлюбен.

Света Надежда целунала и сестра си Любов, която гледала мъченията й, и казала:

- Не оставай тук и ти, сестро, нека заедно да се представим пред Светата Троица.

Като казала това, тя се приближила до бездиханното тяло на сестра си Вяра, прегърнала го с любов и по присъщата на човешката природа жалост искала да заплаче, но от любов към Христа сменила сълзите с радост. После преклонила глава и била посечена с меч.

Майка й взела тялото и прославила Бога, радвайки се на мъжеството на дъщерите си и увещавала към същото търпение със сладки думи и мъдри наставления и най-малката си дъщеря.

Мъчителят призовал третата девойка - Любов, и се опитал с ласки да я склони, както и първите две сестри, да отстъпи от Разпнатия и да се поклони на Артемида. Но старанията на прелъстителя били напразни. Защото кой, ако не Любов, твърдо би пострадал заради своя възлюбен Господ, както е казано в Писанието: "Любовта е силна като смърт... големи води не могат угаси любовта, и реки не ще я залеят" (Песен на песн. 8:6-7).

Не угасили в тази девойка огъня на любовта към Бога

многото води на съблазните на света, не я потопили реките на бедите и страданията. Нейната голяма любов особено ясно се виждала от това, че била готова да положи душата си за своя Възлюбен, Господ Иисус Христос, а няма по-голяма любов от тая, да положим душата си за своите приятели (Иоан. 15:13).

Като видял, че не може да постигне нищо с ласки, мъчителят решил да предаде на мъчения и нея, надявайки се с различни страдания да я отклони от любовта към Христа. Но тя отговорила с думите на Апостола:

- "Кой ще ни отлъчи от любовта Божия: скръб ли, притеснение ли, или гонение, глад ли, или голотия, опасност ли, или меч? Но във всичко това удържаме преголяма победа чрез Оногова, Който ни възлюби" (Рим. 8:35, 37).

Царят заповядал да я разпънат на колело и да я бият с тояга. Членовете на тялото й се отделяли от ставите, от ударите кръвта я покрила като багреница и напоила земята като дъжд.

После запалили пещ, а мъчителят я посочил и казал на светицата:

- Девойко! Кажи само, че богинята Артемида е велика, и ще те пусна, иначе веднага ще изгориш в пламъка на пещта.

Но светицата отговорила:

- Велик е моят Бог Иисус Христос, а Артемида и ти заедно с нея ще погинете!

Разгневен от тези думи, Адриан заповядал веднага да я хвърлят в пещта.

Но Любов сама влязла вътре и като останала невредима, ходела сред пещта като сред прохлада, пеела, благославяла Бога и се радвала. Тогава изригнал пламък върху неверните, някои превърнал в пепел, а

други изгорил, и като достигнал царя, го опалил и го накарал да бяга надалече.

В тази пещ се виждали и други сияещи със светлина лица, които ликували заедно с мъченицата. Христовото име било превъзнесено, а нечестивците били посрамени.

Когато пещта угаснала, прекрасната Христова невеста излязла от нея здрава и весела, като от чертог.

Тогава по заповед на царя мъчителите пробили членовете й с железни остриета, но Бог подкрепял светицата със Своята помощ и тя не умряла от това мъчение.

Кой би могъл да претърпи такива мъчения и да не умре мигновено?

Но възлюбеният Жених Иисус Христос подкрепял девойката, за да се посрамят още повече нечестивите, а тя да се сподоби с голяма награда и Божията сила да се прослави в немощния човешки съсъд.

Заболял от изгарянето, мъчителят накрая заповядал да посекат светата с меч.

Като чула това, тя се зарадвала и казала:

- Господи Иисусе Христе, Който си възлюбил Твоята рабиня Любов! Пея и благославям великото Ти име, задето ме приемаш заедно със сестрите ми и ме сподобяваш да претърпя заради Твоето име същото, което претърпяха те.

А майка й света София не преставала да се моли на Бога за малката си дъщеря, за да й дарува търпение до края и казвала:

- Трета моя клонка, възлюбено мое чедо, подвизавай се докрай, ти вървиш по добрия път. Вече е изплетен венецът и отворен чертогът за теб. Женихът вече те чака, гледайки от

висините на твоя подвиг, та когато преклониш под меча главата си, да вземе чистата ти и непорочна душа в обятията Си и да те успокои заедно с твоите сестри. Поменете и мене, вашата майка, в царството на своя Жених, за да се смили и над мен и да ме сподоби да пребивавам заедно с вас в Неговата света слава.

И Любов веднага била посечена с меч.

Майка й приела тялото на девойката и го положила в скъп ковчег заедно с телата на светите Вяра и Надежда. Като ги украсила, както било редно, поставила ковчега на погребална колесница и ги откарала извън града, където с почести погребала дъщерите си, плачейки от радост. Тя останала на гроба им три дни в усърдни молитви и сама се преставила в Господа. Вярващите я погребали заедно с дъщерите й. Така света София не се лишила от мъченически венец и участие в Царството Небесно заедно с тях, защото, ако не с тяло, то със сърцето си и тя пострадала заради Христа.

Така премъдрата София завършила премъдро и живота си, като принесла в дар на Света Троица трите си добродетелни дъщери Вяра, Надежда и Любов.

О, света и праведна София! Коя жена се е спасила чрез раждане на деца* като тебе, която си родила такива деца, дала си ги за невести на Спасителя, за да пострадат за Него и заедно с Него днес да царуват и да се прославят? Наистина си майка, достойна за удивление и почитане, защото, като си гледала страшните мъки и смъртта на възлюбените си чеда, не само не си скърбила, както е присъщо на майките, но утешавана от Божията благодат, повече си се радвала, сама си учила и умолявала дъщерите си да не скърбят за временния живот и без пощада да пролеят кръвта си

за Христа Господа.

(* *Раждането на деца в мъки било наказанието на жените заради грехопадението на Ева, но в него се заключава и условието за тяхното спасение. Затова апостол Павел казва: "Но ще се спаси чрез раждане на деца" (1Тим. 2:15) и прибавя "ако пребъде във вяра, в любов и в светост с целомъдрие". Такава била света София.)*

Сега се наслаждаваш да съзерцаваш пресветлия Му лик заедно със светите си дъщери. Изпрати и на нас премъдрост, за да опазим добродетелите на вярата, надеждата и любовта и да се сподобим да застанем пред Пресветата, Несътворената и Животворяща Троица и да Я славим вовеки веков. Амин.

По молитвите на светите славни и добропобедни мъченици, Господи Иисусе Христе, Боже наш, помилуй нас. Амин.

Тропарь мученицам Вере, Надежде, Любови и матери их Софии

глас 4

Торжествýет Цéрковь перворо́дных,/ и свеселúтся приéмля мáтерь о чáдех веселя́щуюся,/ я́же я́ко мýдрости тезоименúтая/ тро́йственным богослóвским добродéтелем равночúсленныя породú. / Тыя́ с мýдрыми дéвами зрит уневéстившияся Женихý Бóгу Слóву,/ с нéю и мы духóвне в пáмяти их свеселúмся, глаго́люще:/ Тро́ицы побо́рницы,/ Вéро, Любвé и Надéждо,// в вéре, любвú и надéжде утверждáйте нас.

(Перевод: Торжествует Церковь первенцев (Евр.12:23), и радуется, принимая матерь, радующуюся о детях своих. Одноименная с мудростью (София от греч. σοφία мудрость) она родила троих детей, по числу трех богословских добродетелей (вера, надежда и любовь - 1Кор.13:12). Их

вместе с мудрыми девами (Мф.25:1-13) она видит обрученными Жениху Богу Слову, с ней и мы духовно радуемся о памяти их, говоря: «Троицы защитники, Вера, Любовь и Надежда, в вере, любви и надежде укрепляйте нас».)

Кондак мученицам Вере, Надежде, Любови и матери их Софии

глас 1

Софи́и честны́я свяще́ннейшия ве́тви,/ Ве́ра и Наде́жда и Любо́вь, показа́вшеся,/ му́дрость обуи́ша е́ллинскую благода́тию,/ и пострада́вше, и победоно́сицы яви́вшеся,// венце́м нетле́нным от всех Влады́ки Христа́ увязо́шася.

(На почтената София свещените клонки Вяра, Надежда и Любов посрамиха елинската мъдрост с благодат; и пострадали, се явиха като победителки, увенчали се с нетленни венци от Владиката на всички.)

Величание мученицам Вере, Надежде, Любови и матери их Софии

Велича́ем вас, святы́я му́ченицы, Ве́ро, Наде́ждо, Любве́ и Софи́е, и чтим святы́я страда́ния ва́ша, я́же за Христа́ претерпе́ли е́сте.

Молитва мученицам Вере, Надежде, Любови и матери их Софии

О, святы́я и достохва́льныя му́ченицы Ве́ро, Наде́ждо и Любы́, и до́блестных дще́рей му́драя ма́ти Софи́е, к вам ны́не притеце́м со усе́рдною моли́твою; что бо па́че возмо́жет предста́тельствовати за ны пред Го́сподем, а́ще не ве́ра, наде́жда и любы́, три сия́ краеуго́льныя доброде́тели, в ни́хже о́браз наречё́нныя, са́мою ве́щию ты́я яви́сте! Умоли́те

Го́спода, да в ско́рбех и напа́стех неизрече́нною благода́тию Свое́ю покры́ет ны, спасе́т и сохрани́т, я́ко благ есть и Человеколю́бец. Того́ сла́ву, я́ко со́лнце незаходи́мое, ны́не зря́ще светоле́пну, споспешеству́йте нам во смире́нных моле́ниих на́ших, да прости́т Госпо́дь Бог грехи́ и беззако́ния на́ша, и да поми́лует нас гре́шных и недосто́йных щедро́т Его́. Моли́те у́бо о нас, святы́я му́ченицы, Го́спода на́шего Иису́са Христа́, Ему́же сла́ву возсыла́ем со Безнача́льным Его́ Отце́м и Пресвяты́м и Благи́м и Животворя́щим Ду́хом, ны́не и при́сно и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

Света мъченица Агатоклия. Фрагмент от стара стенопис. Косово, Сърбия

В памет на света мъченица Агатоклия

Света Агатоклия била робиня на един християнин на име Николай. Жена му Павлина споделяла ереста на Арий и в течение на осем години много измъчвала света Агатоклия,

като я принуждавала да остави православната вяра и да приеме еретическото учение. Понякога тя я биела по шията с камъни, карала я да ходи боса по остри камъни, веднъж счупила ребрата ѝ с железен чук и накрая ѝ отрязала езика. Светата мъченица не склонила пред увещанията на своята господарка и затова била затворена в тъмница и измъчвана с глад. Но по Божието устроение птици ѝ носели плодове. Накрая господарката ѝ я умъртвила с железен прът.

В памет на света мъченица Теодотия († ок. 230 г.)

При царуването на Александър Север в Рим, за хегемон на Кападокия бил назначен Симвликий. Съобщили му за християнката Теодотия, която била родом от Понтийската страна и била много богата. Дълго я увещавал хегемонът да се отрече от вярата в Христа, но не постигнал успех. Тогава наредил да я повесят и да режат тялото ѝ. Тя понасяла мъчението, като славела Бога, и сякаш не усещала страданията. След това я оковали във вериги и я отвели в тъмница. След осем дни тъмницата се отворила сама. Като видели това, стражите се уплашили и побързали да съобщят на Симвликий, но той не им повярвал и заповядал да доведат светицата при него. Когато видял, че няма никакви рани, макар по тялото все още да има следи от страданието, той я попитал:

- Коя си ти?

Теодотия отговорила:

- Разумът ти е помрачен, защото, ако беше с трезвен ум, със сигурност щеше да познаеш, че аз съм Теодотия.

Тогава Симвликий заповядал да хвърлят светицата в

запалена пещ. Внезапно оттам изригнал огън и изгорил седемдесет души, а останалите, които били наоколо, затворили вратата на пещта и побягнали. Хегемонът изпратил двама идолски жреци заедно с неколцина други да разпръснат пепелта от тялото на мъчениците. Но когато отворили пещта, от нея излязъл пламък и изгорил жреците, а присъстващите видели, че светицата седи сред пещта заедно с двама юноши в бели одежди и пее. Това видение толкова ги изплашило, че те паднали като мъртви. Света Теодотия излязла, радвайки се и възпявайки Бога. Отново я хвърлили в тъмница, защото Симвликий възнамерявал да отпътува във Византия и искал да отведе със себе си светата мъченица в окови. Хегемонът недоумявал какво да стори, а после заповядал да я държат и да я отведат в Никея. Тук я въвел в идолското капище, за да я принуди да принесе жертва на боговете. Тя се помолила и внезапно всички идоли паднали на земята и се разтрошили. Всички, които видели това, изпаднали в ужас. Много разгневен от поругаването на идолите, хегемонът заповядал на четирима воини да разпънат светицата и да я разрежат с трион. Но трионът се затъпил и слугите изнемогнали, а светата отново останала невредима и прославяла Бога. Тогава Симвликий заповядал да отсекат главата ѝ с меч и така света Теодотия се удостоила с мъченически венец.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017